ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

Η ΕΒΔΟΜΗ ΛΑΪΚΗ ΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Ἡ Εἰσαγωγὴ τοῦ Λαλὸ γιὰ τὴν ὄπερα «le Roi d' ys» εἶνε ἕνα πρότυπον μιᾶς κάποιας ὡρισμένης κατηγορίας γαλλικῆς μουσικῆς τοῦ δεκάτου ἐννάτου αἰῶνος: παίξιμό της, τὴν γνωστὴν τοεχνικήν της καὶ τὸν χαριτωμένον ἦχον ποὺ ξέρει νὰ ἐγάζῃ ἀπὸ τὸ ὀργανόν της ἔδωσε εἰς τὸ ἔργον τὴν ἐπιτυχίαν, ποὺ προκάλεσε τὶς

Ἡ Χορωδία Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία θὰ μετάσχῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ «Βασιλέως Δαυΐδ»

Αἰσθηματικότητες, ποὺ κάνουν φιγοῦρα μαζὶ μὲ λίγες θορυβώδεις νευρικότητες, καμωμένες ἴσως λίγο μιλιταριστικὰ ἀλλὰ πάντως μὲ ἀρκετὴ ἐπιτηδειότητα. Μιὰ μουσικὴ μὲ τὴν ὁποίαν πρὸ πάντων περνᾷ εὐχάριστα ἡ ὥρα, ἰδίως ὅταν προσφέρεται τόσο καθαρὰ ὅπως τὴν ἔπαιξε τελευταίως ἡ ὀρχήστρα ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Μπουστίντουΐ.

Μονάχα τὸ κοντσέρτο γιὰ βιολὶ τοῦ Vieuxtemps ἦταν μιὰ ἀποτυχία στὴν ἐκλογὴ τῶν κομματιῶν ἑνὸς προγράμματος ποὺ ἀλλοιῶς ἔχει τόση καλαισθησία στὴ σύνθεσί του. Καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχτοῦμε, πὼς εἶνε τὸ καλλίτερο ἀπὸ ὅλα τὰ κοντσέρτα ποὺ ἔγραψε ὁ συνθέτης, πάλι πρέπει νὰ ὁμολογήσωμε ὅτι δὲν ἔχει οὔτε τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ προσόντα ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ φιγουράρῃ σ' ἕνα πρόγραμμα ὡς ἔργον ποὺ πρόκειται νὰ ἐκτελεσθῇ ἀπὸ ἕνα Σολίστ σήμερα. Ἄ, ὄχι! Ἐκεῖνες ἡ πολυλογίες ποὺ δὲν ἔχουν νόημα, ἐκεῖνες ἡ ἄδιες ἀναρριχήσεις σ' ὅλες τὶς τεχνικὲς δυσκολίες, ποὺ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φαντασθῇ, δὲν μποροῦν πιὰ νὰ κινήσουν τὸ ἐνδιαφέρον στὰ 1932. Εἶνε καλὲς νὰ τὶς μελετᾷ κανεὶς στὸ σπίτι του γιὰ γύμνασμα ἢ στὸ σχολειὸ γιὰ ἐξάσκησι. Καὶ πάλι! Ἀλλὰ γιὰ μιὰ αἴθουσα συναυλίας εἶνε ἀνυπόφορο.

Ἡ κυρία Σόλδα Κυπριώτη, ἀσφαλῶς μιὰ ἀπὸ τὶς καλλήτερες βιολίστριες μᾶς ἐπέδειξε γιὰ τὴν ἄχαρη αὐτὴ θυσία μεγάλη ἐπιτηδειότητα. Μιὰ κάποια νευρικότης ποὺ εἶχε στὴν ἀρχή, χάθηκε μὲ τὶς πρῶτες μεζοῦρες καὶ μὲ τὸ θερμόαιμο θερμότερες ἐκδηλώσεις τοῦ κοινοῦ.

Μιὰ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι δίνει κάθε νέο ἄκουσμα τοῦ συμφωνικοῦ ποιήματος

Ὁ κ. Βεάκης, ὁ ὁποῖος θὰ ἀπαγγείλῃ στίχους κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ «Βασιλέως Δαυΐδ»

τοῦ Λιστ «Tasso lamento e Triomfo». Πρόκειται ὡρισμένως περὶ τῆς ἰδανικώτερης καὶ ρωμαντικώτερης ἀλλὰ καὶ τῆς πλουσιώτερης εἰς περιεχόμενον συμφωνικῆς ποιήσεως ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ. Καὶ εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα ἔργα τοῦ μεγαλειτέρου προδρόμου τῆς σύγχρονης τέχνης, ποὺ ἔζησε τὸν περασμένο αἰῶνα.

Στὴ συμφωνία τοῦ Μότσαρτ εἰς σὸλ ἔλασσον ἤθρα μόνον ὅτι τὸ allegro molto τοῦ πρώτου μέρους ἔπρεπε νὰ παιχθῇ κάπως ἀργότερα. Μὲ τὴν ὑπερβολικὴ γρηγοράδα ἔχασε ὁ ρυθμὸς τοῦ κυρίου θέματος τὴν κρυσταλλένια του διαύγεια, τὴν ὁποίαν ἀπαραιτήτως ἔπρεπε νὰ διατηρήσῃ γιατὶ εἶνε ἄρρηκτα συνδεδεμένη μὲ τὴν ἀπόδοσι τοῦ βασικοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἔργου. Ἐνῷ τὸ Ἀντάντε ἐπαίχθηκε τόσο ἁπλὰ ὅσοἀνεπιλήπταὑπόἔποψιν ἦχου.

Ὅπου ὅμως τὰ ἔγχορδα τῆς ὀρχήστρας ἦταν ἀληθινὰ ἀξιοθαύμαστα εἶνε ἡ Εἰσαγωγὴ εἰς τὸν Freischütz τοῦ Βέμπερ. Μὲ αὐτὴν ἔκλεισε τὸ πρόγραμμα ποὺ ἐχειροκροτήθη θερμότατα.

ALEX THURNEYSSEN